

TOPLO ŽUTA

Četvrtkom sam zaspivao odeven, da ujedno rešim problem hladnoće i žurbe. Tako sam i toga petka ujutro uspeo da, probuđen snažnom lupnjavom štapa o metalnu posudu, bez odlaganja ustanem i istrčim vani. Željan kafe i sna, zastao sam na ulici dokučujući odakle dopire zveket komada drveta o masivni metal. Nije bio onako blizu kako mi se činilo dok sam se budio i ustajao; udaljio se, ili izgubio. Kad naglo osetim studen, krenem u bilo kom pravcu, konkretno Verdijem uzbrdo, a onda udesno, u nemu ulicu zvanu Robi. Onda sam ponovo zastao, i na toj nadmorskoj visini studen mi je, već, vredala kosti. Na trenutak rešen da napustim traganje za zvukom i svim što je on nosio, dosetio sam se da napolju, zapravo, trenutno nije mnogo hladnije nego u mojoj kući. Zbog čega se cela Barselona greje na butan? Vremena za odgovor nije bilo jer zvuk se ponovo prolomio, baš negde oko Verdija, oko broja pedeset. Tako sam procenio i lupa štapa o metal se u visini tog broja zaista pojačala ali, kada sam konačno mogao da bez napora, na pročelju zgrade pročitam, belo na plavom: **50**, pokazalo se da ona jeste tu negde, ali da nije baš tu. Sa stanovišta mog sluha, jednako moguće beše da *ljudi u žutom* zveče zdesna, iz Torent del Olje, ili pak sleva, sa Trga Vireina. Osetio sam se kao golman što se za vreme penala odlučuje samo po intuiciji za jednu od strana na koje bi mogao da skoči: njegov rizik je potpun, njegov posao sasvim iracionalan, barem za vreme penala. Verujem da su propali golmani većinom postali kockari. Većinom, propali kockari. Pogrešno sam *skočio*: za razliku od bilo kog golmana i bilo kog propalog kockara, čak, jednom sam greškom počinio dve: zvuk drvene palice o metalnu posudu izgubio se u metežu Torent del Olje; ulica Sant Antoni u koju sam na kraju ušao s Torent del Olje slepa je ulica. Trebalo je da ostanem u *Del Olji*, a ovako: mora da sam upravo propustio da vidim kako *ljudi u žutom* skreću, na primer, u Ulicu Asturias. Neviđena je Torent del Olja, kao da ju je neko – na primer: neko iz Madrida – izmislio da pravi probleme po Barseloni. Dugačka, a uska ulica, saobraćaj pun kao agenda uspešnog čoveka. No, i pored raspoloženih sirena automobila jasno sam čuo lupnjavu štapa o metalnu posudu, koju je ovog puta, ako se mene tiče, prekinuo mladić mojih godina i moje visine, usudim li se da sebe još uvek nazivam mladićem. To nije važno: prilikom sudara sam se zateturao, odbijajući se o njegovo bildovano, čvrsto telo, pri čemu je i on malko izgubio smer. Sa nekoliko metara razdaljine rekao sam mu da ako može izvini a on me je pogledao s gorčinom, ako ne s prezirom, učinilo mi se kako bi, da je imao vremena, u pogled uključio možebiti i izvesnu mržnju. Možda bi učinio i nešto gore, evo lepo mogu da ga vidim kako se vraća na levi, užu trotoar Torent del Olje, zakrčen ne samo poslovnim svetom: vidim ga kako gundajući zaobilazi jednu majku sa detetom u kolicima. Nazirem kako kasnije otvoreno gura ulevo, malne o zid nekog dućana, ženu četrdesetih godina koja mu nehotice staje na put i kojoj, prilikom sudara, ispadaju zembilji. Mladić sigurno nastavlja, opet majka sa detetom, ovaj put on skače uvis i, razmišljajući da li da je usput zakači no-

gom barem u rame, odustaje i preskače ženu, ali kada se zatim sudari s nekim vršnjakom, sličnom meni no nešto nižem, zaprečenje prolaza na ionako krcatoj ulici rešava gurajući ovoga udesno, ka načičkanim automobilima, i to samo da bi bez kašnjenja stigao na posao. Ja sam se pak vratio na Trg dijamant, u glavi noseći jake spomen-šumove od sudara sa tim, da ga tako nazovem, hladnim ubicom. Tako se ponekad desi: kada već u svom odustajanju počinješ da osećaš ili bar zamišljaš izvesnu snagu, kada ti više nije do rešenja nego do izopštenosti, ono ume da ti, samo od sebe, kucne na rame. Nešto slično sam pomislio kada sam, iznenada, sreo dva tamnoputa čoveka u mrkožutim uniformama. Doviknuo sam im nešto i izvadio novac i oni su me pitali u kojoj ulici stanujem. Izgovorio sam reč Verdi i oni su rekli da jesu nadležni za ugao te ulice ali i da je tu za njih kraj priče, praktično kraj sveta: "Samo ugao Verdija, ugao Verdija s Robijem, ne Verdi ne Verdi", ponavljao je jedan od njih. Bilo je mnogo razloga da mu ne verujem, evo samo da pomenem ovo: Robi je najmanja ulica u kvartu. No ubeđivanja nisu pomagala, nika-kve reči; tipovi su slabo govorili španski, bili su snažni – još sa onim štapinama kojima su pravili buku i prizivali mušterije. Ako sam onog nalickanog i nabildovanog pедера nazvao hladnim ubicom, šta li su tek ova dvojica, rekao bih, Egipćana? Vatrene ubice? Možda ne. Neko vreme sam ih posmatrao kako se mirno udaljavaju prateći oker kamionet u kome je bio posložen ostatak njihove robe. Onda kupim duvan i zapalim, već se bilo sasvim razdanilo, čak su suncu nikli i zubi, sasvim dovoljno da se *plavokosi*, makar i blajhni turisti, naguraju na jedinu trenutno osunčanu klupu na Trgu. Brojao sam ih, mogao sam čak da to učinim prstom, a neopazice: svi behu podigli glave i zatvorili oči. Onda se negde oko Trga revolucije ponovo začuo zvuk štapa o metal. Bacim cigaru, pretrčim Dijamant i Žiljeris da bih zastao u ulici Perla. Preda mnom je jedna starica, ne znam kako sam uspeo da se ukopam u mestu, poput golmana koji, hipnotisan putanjom lopte, odustane od branjenja penala. Žena je do tada sporo koračala te je i sama mogla da na vreme zastane, ali oboje smo bili napeti kao *zvuk* što se upravo bespovratno gubio. Žena je počela da širi usne, po količini bora sam uviđao da nije ni toliko stara, možda pedeset pet godina, telo koje je ipak zadržalo prepoznatljivu formu. Pitala me je li mi dobro, ja sam se izvinio i po njenom upornom smešku bilo je jasno da misli da sam u najmanju ruku ljubazan ili je to bio smešak onih retkih ljudi što misle da bi iz Barselone trebalo isterati sve strance što prave probleme. Ja se u svakom slučaju slažem sa takvim mišljenjem, i sam sam užasan prema strancima, i sam sam stranac, za svaki slučaj pozdravljam ženu na katalonskom i sedam u najbliži bar. Za šankom je hladno, konobarica kaže da greju samo svečeri pošto im ne uspeva da nabave butan, "nikako da to postignemo a ima još oko sat vremena fore, a ako ne – ništa od grejanja do sledećeg petka kada prodavci butana ponovo obilaze kvart, i do kada će promet, ako šef hitno ne učini nešto, drastično opasti", uzdahnula je konobarica, prirodna plavuša. Klimnuo sam glavom i eksirao kafu i platio i jedino tada na ulici sreo nova dva tipa u žutom. Približavajući im se razlučio sam da nije reč ni o kakvoj mrkožutoj ili ugašeno žutoj, već svetložutoj uniformi, štaviše bila je to fosforescentno, gotovo tehno-žuta – baš takve je boje uniforma lokalnih smečara koja mi se inače dopada, tačnije svidela mi se kad sam se doselio, neko vreme sam voleo tu uniformu, želeo sam da je obučem na primer za noćni izlazak i divio se opštinskim vlastima, kako pametan svet, čim za svoje radnike naručuje uniform-

e po ukusu turista koji su tokom sedmodnevnog boravka svakako oduševljeni neobično modernom uniformom lokalnih smećara (ovima što ostanu duže, kasnije sam otkrio, i ta se boja zaista smuči). Boja uniforme ljudi u žutom za kojima sam istinski tragao i tako je usklađena sa oguglalošću stalnih žitelja, i ovih polustalnih, poput Egipćana, Marokanaca i mene, turistima ionako ne treba ugrejana soba, pretežno dođu na leto i uopšte ne očekuju da vide uniformu kakva je ta. *Ta*, ove – bilo je to negde na sredini ulice Verdi. Dok sam se, promrzao i ravnodušan, vraćao kući, u susret su mi *išla* dva čoveka u mrko-žutom, tačnije sedeli su u bešumnom i sporom kamionetu, umesto da koračaju pored njega i lupaju drvenim palicama o metalne flaše. “Imate li još butana?”, doviknuo sam. “Naravno da imamo”, rekao je jedan od njih. “Molim vas”, rekao sam i izvadio novčanik, “dajte mi jednu flašu”.